

givet, at den Repræsentation, der passede for Danmark alene, ogsaa skulde passe for Slesvig, endfæge for Holsteen tillige; men, da han ikke kan have Ret til at bryde sit Løfte, kan han ikke tage de oprindelige Grundrettigheder tilbage, som han engang har givet det danske Folk, og som ligesaa fuldt angaae Folkets Ret i de Anliggender, der blive fælles, som i dem, der blive særlige. Jeg maa her gjøre en Forskjel endnu, som det maaskee havde været rigtigere, at jeg havde gjort før; og det er den, at der i enhver Forsatning er to Slags Rettigheder. Der er de egentlige Grundrettigheder, som høre til Begrebet af Forsatningen, hvilke ogsaa den ærede Forslagsstiller har fremhævet, nemlig Skattebevillingsretten og Lovgivningsmyndigheden m. fl., samt Det, at der er en Repræsentation, og dernæst de øvrige Repræsentationsrettigheder; hvorledes Repræsentationen skal være, kan beroe paa Tid, Sted og Omstændigheder; det kan man have forskellige Meninger om, men ikke om Grundrettighederne. Man kan see Forskjellen, naar man blot vil holde det for Die, at, naar et Folk har Skattebevillingsret, saa følger deraf, at det ogsaa maa have Ret til en Repræsentation, igennem hvilken Skattebevillingsretten kan blive til en Virkelighed, men deraf, at det havde en nofsaa folkelig Repræsentation, kunde ikke følge, at det maatte have Skattebevillingsret, naar det ikke allerede havde den. Det viser Forskjellen paa disse to Arter Rettigheder. Det, som hører til Grundbegrebet af Friheden, har Kongen ikke forbeholdt sig, thi det kunde han ikke forbeholde sig, uden atter at tilintetgjøre sit Løfte. Derimod har han vistnok forbeholdt sig Repræsentationens Ordning. Den maa naturligviis være saaledes, at den saavidt muligt tilfredsstiller alle Parter. Dertil har ogsaa Rigsdagen i Grundlovsagen fra først af indskrænket sig, og det, naattet Regjeringen 1852 lovede noget Mere, idet den lovede Mere, end den burde love; vi forlange jo ikke at tage Deel i Ordningen af Fællesforsatningen; men vi forlange kun, at de Grundrettigheder, som det danske Folk har, skulle blive bestaaende, og det have vi Ret til at forlange. Det kunne vi ikke fravige; thi gjorde vi det, da svigtede vi vor Ed. Jeg vil spørge den høit-

ærede Premierminister: hvad vil Regjeringen gjøre, naar den ikke kan faae Rigsdagens Samtykke til sine Forlangender? Hvorledes vil den bære sig ad? det er jo ganske umuligt at faae det. Er det ikke en Forbrydelse at fordrø, at Rigsdagens Medlemmer skulle bryde deres Ed ved at gaae ind paa Regjeringens Forlangende? Er det ikke en Forbrydelse at gjøre et saadant Forlangende til Rigsdagen? Det er en Forbrydelse, det er en Insult. Jeg troer gjerne, at den ærede Premierminister efter sin Fortolkningsmaade kan troe at faae en anden Mening ud af Forbeholdet, men han maa dog kunne indsee, at vi ikke kunne bryde vor Ed, og hvad vil han gjøre, naar vi ikke ville bryde den? Hvad kan han gjøre? sig os det!

Tscherning: Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler har stillet Sagen paa et meget skarpt og rigtigt Standpunkt. Jeg troer, at Grundseilen i den ærede Premierministers Anskuelse ligger deri, at han idelig og idelig kommer til at sige, at man i den grundlovgivende Forsamling ikke vilde fastsætte, hvorledes Slesvigs Forhold skulde være til Kongeriget, derfor ere vi nu ganske overgivne til Vilkaarligheden. Det er, frygter jeg, en aldeles personlig Anskuelse, som hidrører fra, at den ærede Minister med en vis Iver dengang søgte at faae det gjort, som vi Andre i det Dieblit holdt det for umuligt at gjøre, og nu kan den ærede Minister ikke see, at det, som blev gjort, førte os over paa det ganske simple Standpunkt, som var det: at Kongens Underkrift paa Grundloven og Grundlovens Givelse overførte Grundlovens Væsen paa hele Riget, paa det, der til enhver Tid er Riget. Her er den besynderlige Modsigelse, hvori man i den Henseende jævnlig kommer. Man siger, om end med fuldkommen Ret: Men Monarchiet er endnu ikke skabt, det er Noget, vi ere isærd med at skabe. Nei! Monarchiet eksisterede før Grundloven, og hvad Kongen ved Grundlovens Givelse gjorde, det gjorde han, ikke som Konge i det særlige Danmark, men som Monarch, for hele Monarchiet. Nu søger man derimod paa eengang at faae den Mening dert, at det var som Konge for det særlige Danmark, han